

חיים שיף

היינו עניים, ולא חסר לנו כחוס'.

מה זאת אומרת, הצלחה עם נשים? אף פעם לא היו לי רומאנים קצרים. תמיד הם נמשכו שנים רבות. כל רבר שנמשך זמן רב, יש להניח שהוא יותר רציני. רומאנים קצרים הם ברור-כלל מאכזבים עבור שני הצדדים, ואני לא אוהב מאכזבים.

עם זקנות? אני מוכן להתחרות בהרבה צעירים. בשלב זה אין לי קשר עמוק. אני לא במיוחד מחפש, אבל אם יזדמן... לפחות עכשיו הן לא רצות אחרי, כמו בעבר, מפני שמדובר באדם העשיר ביותר תר במדינה... עכשיו משחק הקסם האישי שלי.

הלכנו לבית-מישפט, התמנו הסכם. הכל טוב ויפה. ראיתי זאת כהסכמי-ג'י-רושין.

פיתאום, ברגע שבאתי להתגרש — היא אמרה: "לא", לפתע-פיתאום, היא החליטה לגלות כלפי אהבה. לפני חמש-שש שנים — אחרי 30 שנים! — קבעתי איתה פגישה. ניסיתי לדבר איתה בהיגיון. אמרתי לה: "יש לנו בן מוצלח, שני נכדים. בואי נגמור יפה!"

היא סרבה בכל תוקף. יכול להיות שהיא עוד אוהבת אותי. או מה? רק אלוהים יודע אם זה נובע מאהבה או מקינאה.

אני לא זרקתי אותה! היא היתה איתי 10 שנים. לולא ביקשה ממני גט, הייתי טובל איתה 30 שנים. לא הייתי עוזב אותה לעולם.

גם עם שושנה (וינר) נשארתי ביד-סים קורקטיים. לפני שנה הייתי אצלה בלונדון. אחרי-כך הילדים שלה היו אצלי.

האם נפגעתי מכך שזעבה אותי? בהחלט לא! זכותו של כל אדם לבחור לו ברכו בחיים. לא הייתי בהלם כש-היא עזבה אותי לטובת ארנסט יפת. רברים כאלה — שבירת מיסגרות — קורים יומיום.

פעם שאלתי בפרום גדול: "מי לא יורד מהארץ? מי לא מתגרש? רק מי שלא יכול להרשות זאת לעצמו בגלל בעיות של דירה, כסף..."

בכלל, כל נושא-הגירושין והרבנות צורם לי נוראות. צריך מוסר אחר במדינת-ישראל — בית מישפט — שיטפל בכך. שאדם לא יוכל לקבל שיחרור אחרי 30 שנים! לא נשמע רבר כזה בעולם! זה כלי-כף משפיל! אני בא לרבנים, והם אומרים לי: "תביא תמונה שאשתך כוגרת בך" גם אילו היתה ברשותי תמונה כזאת, לא הייתי מביא: עם כל הבעיות שיש לי כיום, אולי זה טוב שאני לבר, שאין איתי אשה. אני עוד צעיר: אולי אתחנן? אולי אעשה עוד ילדים? מה יש? — רק לאברהם טמיר מותר? בסך-הכל, לא הייתי נשוי שבע פעמים — רק פעם אחת.

מה לא מסדר בכך שאני מסתובב עם ילדות צעירות? מה, אני צריך לצאת

אני פותח לפני מייד את שתי הרלתות הרוצה.

את איילה, אשתי, הכרתי באמצעות אחיה — הוא היה חבר שלי. הייתי אז שילטון הבריטים: בכל-א-עכו ובכל-א-טרון. אחרי-כך שמו אותי במעצרי-בית. נראה שזה — מעצרי-הבית משקיעת החמה, ככל יום — וירז את החתונה. ככל אופן, התחתנתי בגיל צעיר מאוד — 21. זה היה ב'1946.

אחרי 10 שנים היא החליטה שהיא רוצה להתגרש ממני. היא למה אז מישפטים. מצבי היה קשה ביותר או.

שגיאות, אבל מי מאיתנו לא עושה טעויות?

אילו הייתי מתחיל מהתחלה? אני חושש שהיה קורה אותו הרבר.

אהבה ראשונה: "נודע

לי שהיא מסובבת

עם בריטים..."

ל פני שהתגייסתי לצבא הבריטי, התאהבתי בילדה יפהפיה בחיפה. הייתי מאוהב כולי.

חיים ובנו דובי (שלישי מימין) והנכדים באזכרה לאחיו או"י או"י לא יחשבנו איתו"

כשחזרתי מחופשה, נודע לי שהיא מסובבת עם הבריטים. אני זוכר שקראתי לה. ישבנו על ספסל ליד הר עירייה. היא הכחישה הכל, אבל תוך כדי הכחשה היא נאלצה להודות. הבאתי אותה הביתה. אחרי-כך נודע לי שהיא התחתנה עם ספר. היום היא שמנה כמו טנק. זאת היתה אהבה סבלתי ממנה. רק הכאב נשאר.

השכלה: "סיימתי

בית-ספר תיכון"

ה שכלה? לא הצלחתי בכך הרבה. לא למרתי בשום אוניברסיטה. סיימתי בית-ספר תיכון. האם זה מפריע לך? אני חושב שעם הניסיון והשכל שלי...

סרטים: "תותי-בר"

פ עם נהגתי לצפות בסרטים. גם היתה לי חברת-סרטים משלי. פעם נהגתי גם להשקיע בסרטים. הסרט הזכור לי ביותר — צפיתי בו שלוש פעמים! — הוא חותי-בר של אינגמר ברגמן. איזה סרט מיקצועי, דרמטי, עם כל-כך הרבה נשמה! השתגעתי ממנו. אפילו הצגתי אותו בבית-הקולנוע שהייתי לי.

כן, זהו סרט על זיקנה.

נשים: "לא הייתי עוזב

אשה לעולם"

ה אהבתי הגדולות שלי הסתיי-לולא הייתי רוצה — שתי הנשים שעזבו אותי, לא היו עוזבות. אני אומנם מגליציה, אבל עם אופי של פרנק. ברגע שאשה מהססת לגביי,

חיים וידידות במסיבה. אני מוכן להתחרות בהרבה צעירים"